

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง อำนาจในการจัดหาประโยชน์จากที่ราชพัสดุที่เป็นที่ตั้งของสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้มีหนังสือ ที่ ทม ๐๗๐๑/๓๖๔ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ซึ่งเป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๓๑ และเป็นส่วนราชการระดับกรม สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจในการจัดหาผลประโยชน์ในที่ราชพัสดุ ซึ่งเป็นที่ดินอันเป็นที่ตั้งของสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย เนื่องจากสัญญาเช่าที่ดินดังกล่าวที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียทำกับกระทรวงการคลังได้ครบกำหนดระยะเวลาการเช่าเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๔ และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เห็นว่า ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๓๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มหาวิทยาลัยมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ และจัดหาประโยชน์จากทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ทั้งที่เป็นที่ราชพัสดุตามกฎหมายว่าด้วยที่ราชพัสดุและที่เป็นทรัพย์สินอื่น รวมทั้งรายได้ของมหาวิทยาลัยที่เกิดจากการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารกิจการของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จึงเป็นผู้ที่มีสิทธิเข้าเจรจาทำความตกลงต่อสัญญาเช่ากับสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ดังนั้น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จึงได้มีหนังสือแจ้งกระทรวงการคลังเพื่อขอให้แจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบ แต่กรมธนารักษ์มีความเห็นแย้งว่า มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ไม่มีสิทธิดังกล่าว เพราะถือว่ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้สละการครอบครองที่ดินส่วนที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียได้เช่าอยู่ไปแล้ว

เมื่อเกิดปัญหาข้อโต้แย้งขึ้น ได้มีการประชุมร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอันได้แก่ กรมธนารักษ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำนักงานอัยการสูงสุด และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ในวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ และวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๔ ผลการประชุมปรากฏว่า ผู้แทนกรมธนารักษ์มีความเห็นว่า มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์น่าจะไม่มีอำนาจทำสัญญาเช่าฉบับใหม่กับสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จึงได้ขอให้กระทรวงการคลังระงับการต่อสัญญาเช่าที่ราชพัสดุกับสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียไว้ก่อน

ส่งพร้อมหนังสือ ต้นฉบับที่ นร ๐๙๐๑/๐๓๙๖ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๖ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จึงขอหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายว่า มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีอำนาจในการจัดหาประโยชน์จากที่ดินอันเป็นที่ตั้งสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๓๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ได้พิจารณาปัญหาข้อหารือดังกล่าวข้างต้น โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมธนารักษ์) และผู้แทนมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว สรุปข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ได้ ดังนี้

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๔ กระทรวงอุตสาหกรรมได้จัดซื้อที่ดินบริเวณทุ่งรังสิต จังหวัดปทุมธานี เป็นเนื้อที่ประมาณ ๒,๔๓๐ ไร่ เพื่อดำเนินการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม และในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ได้จัดซื้อที่ดินบริเวณตำบลคันนายาว อำเภอบางกะปิ และตำบลบางชัน อำเภอมินบุรี จำนวนเนื้อที่ประมาณ ๖๘๙ ไร่ จากสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ เพื่อประโยชน์ในการขยายมหาวิทยาลัย ต่อมา คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๑๐ ให้ใช้ที่ดินทั้งหมดที่กระทรวงอุตสาหกรรมได้จัดซื้อไว้ที่รังสิต จังหวัดปทุมธานี เป็นที่ตั้งสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย สถาบันเอเชียเพื่อการพัฒนาและวางแผนเศรษฐกิจ และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (บางส่วน) สำหรับที่ดินที่กระทรวงอุตสาหกรรมจะจัดทำแหล่งอุตสาหกรรมให้พิจารณาใช้ที่ดินของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (คลองจั่น) ถ้าไม่เป็นการขัดกับผังเมือง^๑

ภายหลังจากที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติดังกล่าวแล้ว หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการแลกเปลี่ยนและการใช้ที่ดินได้ประชุมร่วมกันเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑ โดยผู้เข้าร่วมประชุมประกอบด้วยปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม เลขาธิการมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผู้แทนสำนักผังเมือง กระทรวงมหาดไทย ผู้แทนสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ผู้แทนสถาบันเอเชียเพื่อ การพัฒนาและวางแผนเศรษฐกิจ และดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ เป็นผู้ประสานงาน ที่ประชุมได้มีมติว่า ให้โอนสิทธิและหน้าที่ต่างๆ เกี่ยวกับที่ดินแปลงที่รังสิตจากกระทรวงอุตสาหกรรมไปเป็นของมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ทั้งแปลง และให้มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีอำนาจหน้าที่จัดการแต่เพียงผู้เดียว โดยให้สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย และสถาบันเอเชียเพื่อการพัฒนาและวางแผนเศรษฐกิจใช้ประโยชน์ในฐานะผู้เช่าจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และกระทรวงอุตสาหกรรมได้โอนการครอบครองที่ดินให้แก่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นการเรียบร้อยตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๑๑ เป็นต้นมา ทั้งนี้

^๑ หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนมาก ที่ สร.๐๔๐๑/๑๘๐๓๗ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๑๐ ถึงสำนักนายกรัฐมนตรี

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้แจ้งการดำเนินการแลกเปลี่ยนที่ดินและการเข้าครอบครองที่ดินของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่รังสิตให้กระทรวงการคลังทราบด้วย^๒

กระทรวงอุตสาหกรรมโดยกรมโรงงานอุตสาหกรรม ได้ส่งมอบโฉนดที่ดินที่รังสิตจังหวัดปทุมธานี ซึ่งได้ออกรับครอบครองที่ดินให้แก่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน ๕๐ ไร่ ให้แก่กรมธนารักษ์ กระทรวงการคลัง ตามระเบียบการปกครองและจัดประโยชน์ที่ดินสิ่งปลูกสร้างราชพัสดุ พุทธศักราช ๒๔๘๕^๓ รวมทั้งได้แจ้งให้มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทราบด้วย^๔ และเพื่อให้เป็นไปตามมติของคณะรัฐมนตรี เนื่องจากขณะนั้นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ไม่มีอำนาจทำสัญญาให้เช่าที่ดินกับสถาบัน เทคโนโลยีแห่งเอเชียในฐานะผู้เช่าได้โดยตรง มหาวิทยาลัยจึงได้มีหนังสือแสดงความยินยอมให้สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียเช่าที่ดินของมหาวิทยาลัย โดยได้กำหนดเงื่อนไข จำนวนพื้นที่เช่า อัตราค่าเช่า และระยะเวลาในการเช่า^๕ และได้แจ้งให้กรมธนารักษ์ทราบเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๑๒^๖ หลังจากนั้น สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียได้ทำหนังสือสัญญาเช่าที่ดินกับกระทรวงการคลัง รวมสิบแปดโฉนด เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๑๔ มีกำหนดสามสิบปี นับแต่วันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๑๔ ถึงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๔ และเสียค่าเช่าปีละ ๑๐๐ บาท นอกจากนี้ยังได้ใช้เงินงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๑๔ ของมหาวิทยาลัยไปตั้งจ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการรื้อย้ายบ้านเรือนราษฎรออกจากที่ราชพัสดุที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียเข้าใช้ประโยชน์ด้วย^๗

ต่อมา ในปี พ.ศ. ๒๕๒๙ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้ประสานงานกับหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องเพื่อแก้ไขหลักฐานทางทะเบียนเกี่ยวกับที่ดินให้ถูกต้องตามความเป็นจริง โดยปรากฏว่ากระทรวงการคลังได้ดำเนินการให้มีการแก้ไขรายการจดทะเบียนของโฉนดที่ดินทั้ง ๕๐ ไร่ในช่องผู้รับโอนจาก "กระทรวงการคลังเพื่อใช้ในราชการกระทรวงอุตสาหกรรม" เป็น "กระทรวงการคลังเพื่อใช้ในราชการมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์"^๘

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ได้พิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นแล้ว มีความเห็น ดังนี้

^๒ หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ สร.๒๒๐๑/๓๖๕๔ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๑๑ ถึงกระทรวง การคลัง

^๓ หนังสือกรมโรงงานอุตสาหกรรม ที่ ๐๓๐๓/๖๓๔ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงกรมธนารักษ์

^๔ หนังสือกรมโรงงานอุตสาหกรรม ที่ ๐๓๐๓/๖๔๕ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๒ ถึงมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

^๕ หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๒

^๖ หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ สร.๒๒๐๑/๔๔๑๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๑๒ ถึงกรมธนารักษ์

^๗ หนังสือกรมธนารักษ์ ที่ กค.๐๔๐๓/๖๒๘๑ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๑๔ ถึงมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

^๘ หนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค.๐๔๐๓/๑๔๕๕ ลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๒๙ ถึงมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

กรณีตามข้อหาเรื่องนี้ เมื่อกระทรวงอุตสาหกรรมได้ออนการครอบครองที่ดินทั้งหมดที่รังสิต จังหวัดปทุมธานี ให้แก่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เพื่อใช้ประโยชน์ในราชการของมหาวิทยาลัย ตามมติของคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๑๐ และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้เข้าใช้ประโยชน์ในเวลาต่อมา ที่ดินดังกล่าวจึงเป็นที่ราชพัสดุ^๙ ตามระเบียบการปกครองและจัดหาประโยชน์ที่ดินสิ่งปลูกสร้างราชพัสดุ พุทธศักราช ๒๔๘๕ ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น อำนาจในการปกครองดูแลและจัดประโยชน์ที่ดินนี้จึงต้องเป็นไปตามระเบียบดังกล่าว

โดยที่ในขณะนั้น กระทรวงการคลังเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าว และพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๔๙๕ ไม่ได้บัญญัติให้อำนาจมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในการจัดหาประโยชน์ในที่ราชพัสดุที่อยู่ในความปกครองดูแลของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จึงไม่สามารถทำสัญญาเช่าที่ดินกับสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียได้โดยตรง รวมทั้งไม่มีอำนาจในการจัดหาประโยชน์ใดๆ ในที่ดิน แต่เมื่อกระทรวงอุตสาหกรรมได้ออนที่ดินทั้งหมดมาเพื่อใช้ประโยชน์ในราชการของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แล้ว การให้สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียเช่าที่ดินจึงต้องได้รับความยินยอมจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ด้วย และการยินยอมในกรณีนี้ถือไม่ได้ว่ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้สละการครอบครองที่ดินแต่อย่างใด เพราะเป็นการดำเนินการให้เป็นไปตามมติของคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๑๐

ต่อมาเมื่อพระราชบัญญัติที่ราชพัสดุ พ.ศ. ๒๕๑๘ ใช้บังคับ ที่ดินดังกล่าวทั้งหมดยังคงเป็นที่ราชพัสดุโดยกระทรวงการคลังเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ตามมาตรา ๔^{๑๐} และมาตรา ๕^{๑๑} แห่ง

^๙ ข้อ ๓ ตามระเบียบการนี้ คำว่า "ที่ราชพัสดุ" หมายความว่า

๑. ที่ดินซึ่งรัฐบาลปกครองใช้ราชการอยู่ หรือสงวนไว้ใช้ราชการภายนอกและรัฐบาลได้เข้าปกครองจัดประโยชน์แล้ว นอกจากที่ดินในความปกครองกรมรถไฟ ทางหลวงในความปกครองกรมโยธาเทศบาล และทรัพย์สินของจังหวัดตามมติของคณะรัฐมนตรี

๒. ที่สาธารณประโยชน์เล็กใช้ เช่น คู คลอง ถนน ทางหลวงต่าง ๆ ซึ่งมีใช้เพื่อการสาธารณประโยชน์แล้ว

ที่ดินราชพัสดุต้องสำรวจส่งขึ้นทะเบียนทางกระทรวงการคลังทั้งสิ้น

^{๑๐} มาตรา ๔ ที่ราชพัสดุ หมายความว่า อสังหาริมทรัพย์อันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินทุกชนิด เว้นแต่สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ดังต่อไปนี้

(๑) ที่ดินรกร้างว่างเปล่า และที่ดินซึ่งมีผู้เวนคืนหรือทอดทิ้งหรือกลับมาเป็นของแผ่นดินโดยประการอื่นตามกฎหมายที่ดิน

(๒) อสังหาริมทรัพย์สำหรับพลเมืองใช้หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ของพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่า ที่ชายตลิ่ง ทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ ส่วนอสังหาริมทรัพย์ของรัฐวิสาหกิจที่เป็นนิติบุคคลและขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ถือว่าเป็นที่ราชพัสดุ

^{๑๑} มาตรา ๕ ให้กระทรวงการคลังเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ราชพัสดุ

บรรดาที่ราชพัสดุที่กระทรวง ทบวง กรมใดได้มาโดยการเวนคืนหรือการแลกเปลี่ยนหรือโดยประการอื่น ให้กระทรวงการคลังเข้าถือกรรมสิทธิ์ในที่ราชพัสดุนั้น ทั้งนี้ยกเว้นที่ดินที่ได้มาโดยการเวนคืนตามกฎหมายว่าด้วยการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม

พระราชบัญญัติที่ราชพัสดุ พ.ศ. ๒๕๑๘ และปัจจุบันรายการทะเบียนของโฉนดที่ดินทั้ง ๕๐ ฉบับ ได้ระบุไว้ในช่องผู้รับโอนว่า "กระทรวงการคลังเพื่อใช้ในราชการมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์" มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็ได้เคยแสดงเจตนาที่จะคืนที่ราชพัสดุให้แก่กรมธนารักษ์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง^{๑๒} แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อมาตรา ๑๒^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๓๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติให้มหาวิทยาลัยมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ และจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ทั้งที่เป็นที่ราชพัสดุตามกฎหมายว่าด้วยที่ราชพัสดุ และที่เป็นทรัพย์สินอื่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ซึ่งเป็นผู้ใช้ประโยชน์ในที่ราชพัสดุ จึงมีอำนาจในการปกครอง ดูแล ใช้ และจัดหาประโยชน์จากที่ราชพัสดุแปลงดังกล่าวได้

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) จึงเห็นว่า เมื่อมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นผู้ใช้ประโยชน์ในที่ราชพัสดุ อันเป็นที่ดินที่ตั้งของสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียย่อมมีอำนาจในการจัดหาประโยชน์จากที่ดินดังกล่าวตามมาตรา ๑๒^{๑๔} แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๓๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ส่วนการทำสัญญาเช่าที่ดินกับสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียในกรณีนี้เป็นเรื่องที่มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์จะดำเนินการต่อไป

ลงชื่อ พรทิพย์ จาละ

^{๑๒} กฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติที่ราชพัสดุ พ.ศ. ๒๕๑๘ และกฎกระทรวง ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ และจัดหาประโยชน์เกี่ยวกับที่ราชพัสดุ พ.ศ. ๒๕๔๕

^{๑๓} มาตรา ๑๒ นอกจากเงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน มหาวิทยาลัยอาจมีรายได้ดังนี้

- (๑) เงินผลประโยชน์ ค่าธรรมเนียม ค่าปรับ และค่าบริการต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๒) เงินและทรัพย์สินซึ่งมีผู้อุทิศให้แก่มหาวิทยาลัย
- (๓) รายได้หรือผลประโยชน์ที่ได้มาจากการใช้ที่ราชพัสดุซึ่งมหาวิทยาลัยปกครอง ดูแล หรือใช้ประโยชน์
- (๔) รายได้หรือผลประโยชน์อื่น ๆ

ให้มหาวิทยาลัยมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้และจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ทั้งที่เป็นที่ราชพัสดุตามกฎหมายว่าด้วยที่ราชพัสดุและที่เป็นทรัพย์สินอื่น

รายได้ของมหาวิทยาลัยรวมทั้งเบี้ยปรับที่เกิดจากการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย ไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ เว้นแต่เบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการศึกษา และเบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาซื้อทรัพย์สินหรือสัญญาจ้างทำของที่ดำเนินการโดยใช้เงินงบประมาณ

^{๑๔} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑๓, ข้างต้น

(นางสาวพรทิพย์ จาละ)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เมษายน ๒๕๔๖